

Od kúzla ťa delí len jedno pranie...

UČEŇ STRÁŽCU ŽELANÍ

Albatros

RACHEL CHIVERS KHOOVÁ

Učeň strážcu želaní

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Rachel Chivers Khoová

Učeň strážcu želaní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

LUCEN
STRÁŽCU
ŽELANÍ

RACHEL CHIVERS KHOOVÁ

Ilustrovala Rachel Sansonová

Preložila Jana Vlašičová

Albatros

Rachel Chivers Khoo: The Wishkeeper's Apprentice
Text © 2023 Rachel Chivers Khoo
Illustrations © 2023 Rachel Sanson
Published by arrangement with Walker Books Limited,
London SE11 5HJ.
Translation © Jana Vlašičová, 2024
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa
nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3830-9
ISBN e-knihy 978-80-566-3843-9 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Rachel Chivers Khoová
Učň strážcu želaní

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Albatros v roku 2024
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 3 030

Zodpovedná redaktorka Vanda Vámošová

Technický redaktor Tomáš Krejčířík

Z anglického originálu *The Wishkeeper's Apprentice*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Walker Books Ltd v roku 2023,
preložila Jana Vlašičová.

Jazyková korektúra Adriana Matoláková

Sadzba Lucia Vecseiová

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

PRE Daniela, s ktorým sme mali
od úplného začiatku spoločné želania.

R. C. K.

PRE Annu a Jenny, moje jedinečné
komplicky v oblasti kúzla.

R. S.

Whittlestone

Striborná
ulička 143

Fontána
želaní

Whittlestonská
základná škola

VSTUP ZAKAZANY

Uhoľné
bane

Polmesačné
divadlo

Drozd

Félixov dom

1

Odplata Rupusa Včelimáka

Rupusa Včelimáka začali dobiehať roky bujarého života. Zo sivozelených očí sa mu úplne vytratil jas a nadšenie.

Starnúci strážca želaní si toho skrátka na seba zobral príliš.

Rupus sa hrbil nad stolom v prednej izbe, škrabal si dlhé biele fúzy a bez nadšenia zízal na množstvo papierov pred sebou. Vedel, že si má každé nové želanie starostlivo zapísať. Boli ich tam však stovky a každý deň sa objavovali ďalšie a ďalšie.

Každé nové želanie naňho dopadlo ako kameň.

Jeho životné dielo bolo pred rozpadom. Nemal čas ani energiu, aby si všetky tie požiadavky zapísal, nieto sa s nimi ešte popasoval. Pomoc potreboval viac ako kedykoľvek predtým.

Zrazu sa ako na zavolanie ozval jemný bzukot.

Rupus unavene zdvihol hlavu a zahľadel sa na zaprášený fax na želania, ktorý zasvietil nažlto a zhltol zvitok papiera. Postavil sa, prešiel k prístroju a s nádejou čakal, zatiaľ čo sa na papieri riadok po riadku objavovali písmená.

Z faxu na želania vyšiel odkaz – čierny atrament ešte úplne nezaschol. Keď si ho Rupus prečítal, vzdychol si a nálada sa mu ešte zhoršila.

Milý Rupus,

s ľútosťou Vám oznamujeme,
že nemôžeme splniť Vašu požiadavku
na pridelenie učňa. Rada od Vás
nedostala zaznamenané želania už
viac ako dve dekády. Nedodali ste nám
ani aktualizáciu údajov týkajúcu sa
sťažností či plnenia želaní.

Rada Vás vyzýva, aby ste
zaktualizovali svoje údaje. Len čo to
urobíte, veľmi ochotne opätovne zväží
Vašu žiadosť o pridelenie učňa.

S úctou

Benjamin Valec

manažér pre komunikáciu

Rada strážcov želaní

Rupus začal s hlasnou samovravou (ako to strážcovia želaní často robili). „Ježiškove husličky! Mohol som to tušiť. Nemôžem donekonečna ignorovať pravidlá.“ Zdvihol ruku a chytil sa za čelo plné vrások. „Ach, som ja ale hlúpy. Dobešla ma mladícka nerozvážnosť. Len sa na mňa pozrite.“

Rupus vrhol pohľad na meradlo želaní umiestnené v rohu izby. Bolo vysoké, drevené a pripomínalo hodiny starého otca, akurát malo jednoduchú stupnicu namiesto ciferníka. Zlatá šípka ukazovala na značku s názvom *Skleslý a sklúčený*.

„Každý deň je to horšie a horšie,“ šomral si Rupus popod nos a neveriacky krútil hlavou. „Priania prichádzajú rýchlejšie, ako ich stíham vybavovať. Som už starý a dostal som tvrdú lekciu.“

Rupus na chvíľu zavrel oči. Potom ich znova otvoril, pretože z vedľajšej izby sa ozvalo tiché zapraskanie.

Prišlo ďalšie želanie.

Rupus si znova vzdychol. Potom prešiel do kuchyne a všimol si, že z hriankovača vykúka malá obálka. Opatrne vybral kartičku so želaním ukrytú vnútri.

„Ale, ale, vari má naozaj už desať rokov?“ zašepkal Rupus, keď si čítal odkaz na kartičke. Hneď potom si odkrojil hrubý krajec chleba. Čakal, kým sa chlieb opečie, a poklopkával prstami po stole.

„Toto nie je dobré,“ zamyslel sa. „Už nemôžem prijímať ďalšie želania, najmä nie od štvrtákov. Bolo by to nezodpovedné. Už mám viac ako tristoštyridsať želaní, s ktorými sa musím popasovať. A sedemdesiatdeväť z nich je naliehavých. Dvadsaťtri sa už zrejme nebude dať zrealizovať. A dôvodom tejto šlamastiky je, že som prisľúbil splnenie priveľkého množstva želaní.“

Natrel si hrianku černicovým džemom. Potom skryl kartičku so želaním do prázdnej plechovky na sušienky v nádeji, že na všetko zabudne.

Rupus sa však dostal len po chodbu. „Ale ten chudák chlapec... Mám predsa nejakú zodpovednosť. Ach, Ježiškove husličky!“ Rupus si napchal posledný kúsok hrianky do úst. „Lepšie bude, ak pôjdem a skontrolujem, či je v poriadku.“

2
PRIANIE
FÉLIXA SUSEDSKÉHO

Félix Susedský si natiahol na hlavu kapucňu pršiplášťa a vydal sa cez športové ihrisko základnej školy v mestečku Whittlestone. Obnosené kopačky mu pri každom kroku čvachtali. V diaľke počul vzrušenú vravu svojich spoluhráčov – preberali futbalový zápas, ktorý sa práve skončil. Nikto sa s ním nerozprával.

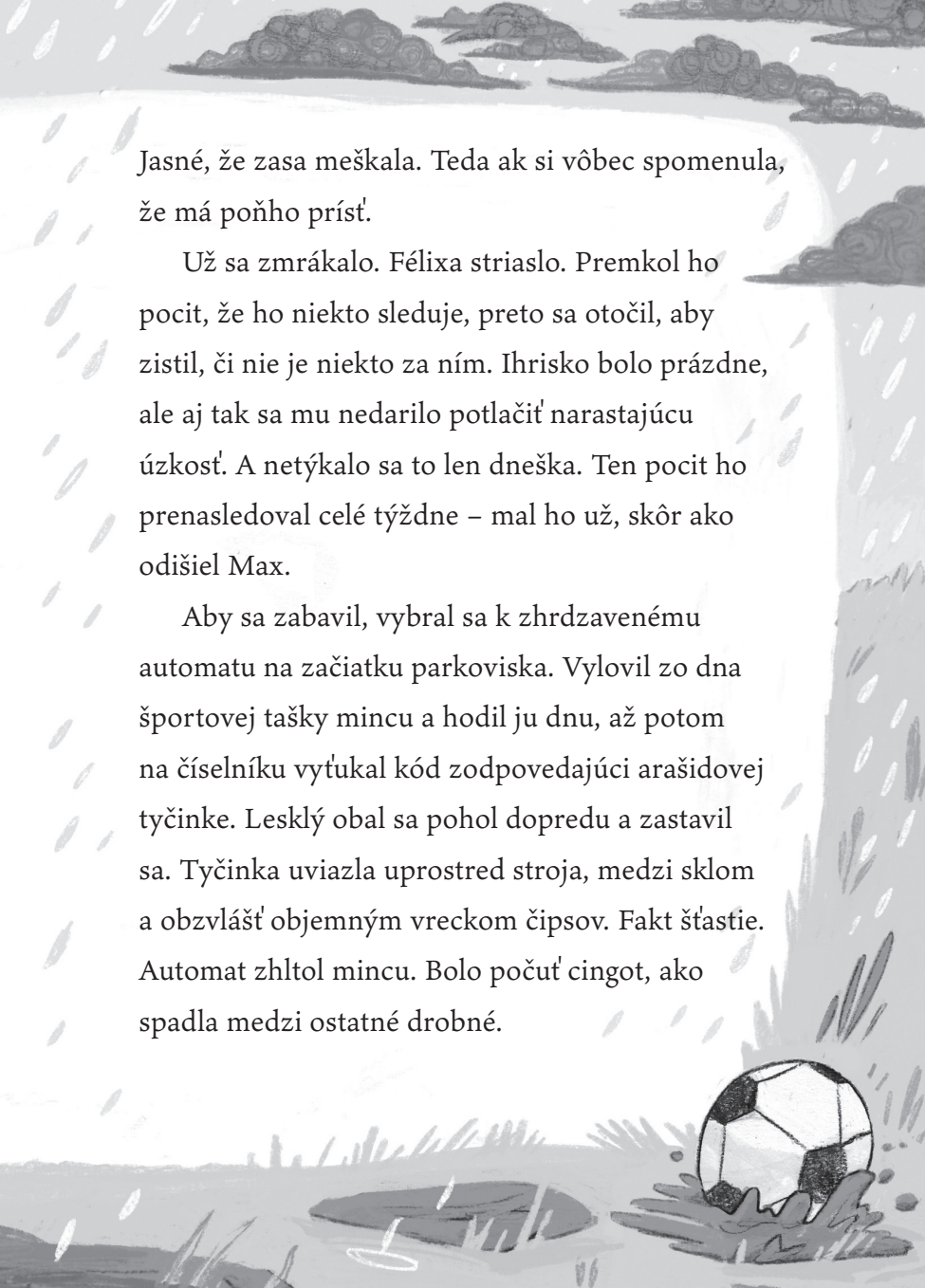
Félix sa stal členom tímu minulého školského roka spolu so svojím najlepším kamošom Maxom. Max sa však presťahoval do iného mesta, a tak zostal Félix sám. Ostatných chlapcov takmer nepoznal.

Väčšina z nich bola
o rok staršia a všetci boli
od neho vyšší.

Najhoršie bolo, že sa mu
za posledný rok nepodarilo
dať ani jeden gól. Teda okrem
toho vlastného, ktorý sa mu
pošťastil práve dnes. Félix pri tej
spomienke zvrátil tvár.

Dážď mu stekal po krku
a vpíjal sa do už aj tak mokrého
trička. Po žltom volve, ktoré
patrilo Félixovej sestre,
nebolo na parkovisku
ani stopy. Pozrel
sa na hodinky,
ukazovali 17:37.

Jasné, že zasa meškala. Teda ak si vôbec spomenula, že má poňho prísť.

Už sa zmrákalo. Félixu striaslo. Premkol ho pocit, že ho niekto sleduje, preto sa otočil, aby zistil, či nie je niekto za ním. Ihrisko bolo prázdne, ale aj tak sa mu nedarilo potlačiť narastajúcu úzkosť. A netýkalo sa to len dneška. Ten pocit ho prenasledoval celé týždne – mal ho už, skôr ako odišiel Max.

Aby sa zabavil, vybral sa k zhrdzavenému automatu na začiatku parkoviska. Vylovil zo dna športovej tašky mincu a hodil ju dnu, až potom na číselníku vytukal kód zodpovedajúci arašidovej tyčinke. Lesklý obal sa pohol dopredu a zastavil sa. Tyčinka uviazla uprostred stroja, medzi sklom a obzvlášť objemným vreckom čipsov. Fakt šťastie. Automat zhltol mincu. Bolo počuť cingot, ako spadla medzi ostatné drobné.

Dnes sa mu naozaj nedarilo. Z priečinku si vybral výdavok a znova sa zahľadel na parkovisko. Po Rebeकिनom aute nebolo ani stopy. Zrejme bola niekde so svojimi kamošmi a úplne naňho zabudla. V poslednom čase s ním nechcela tráviť čas.

Félix si rezignovane vzdychol, prezul sa do tenisiek a vydal sa na cestu domov. Oči upieral na chodník, z nudy počítal mláky, až sa dostal do centra mesta.

Na námestí s trhoviskom konečne zdvihol zrak. Fontána želaní stála na svojom mieste obklopená zo všetkých strán obchodíkmi a kaviarničkami. Pod zvlnenou hladinou žiarila kopa medených mincí, jagali sa v mäkkom svetle pouličných lúč. Félixov nepokoj sa rozplynul. Konečne prestalo pršať. Zastavil sa pri fontáne a strčil ruku do vrečka, pretože si spomenul na mincu, ktorú mu vrátil automat.

Félix vedel, že ľuďom, ako je on, sa zázraky nedejú. Popri tejto fontáne prešiel už tisíc ráz, a nikdy mu nenapadlo niečo si priať. V ten večer sa však čosi zmenilo. Navyše minca, ktorú vylovil z vrečka, nemala veľkú hodnotu. Félix sa zahľadel na peniaz vo svojej dlani. A samého ho prekvapilo, že presne vie, čo si želá.

Prečo nie. Za pokus to stálo. Félix zadržal dych a hodil mincu do vody.

3

Mince na udici

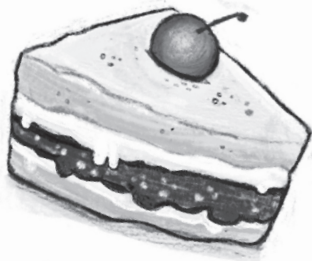
Kým sa minca neusadila na dne fontány,
tvorili sa na vodnej hladine kruhy.

Pár sekúnd ich sledoval, ale nič iné sa nestalo.
Nevedel, prečo čakal, že sa niečo udeje. Pošúchal
si studené ruky a zahľadel sa na tlmené svetlo
vychádzajúce z pekárne oproti. Vo výklade boli
vystavené škoricové slimáky.

Félix si spomenul na daždivé popoludnia, ktoré
tam s Rebekou trávil, keď boli mladší, a premkol
ho smútok. Ich vreckové pokrýlo akurát jedného
škoricového slimáka a šálku horúcej čokolády,
o ktoré sa podelili. Mal pocit, že sa tento víkendový

rituál odohrával strašne dávno. Víkendy boli teraz, keď bola Rebeka na strednej, úplne iné. Sedemročný rozdiel medzi nimi bol zrazu priepastný.

Félix podišiel k pekárni a ohrieval si stuhnuté prsty pri ventilácii, cez ktorú unikal horúci vzduch z kuchyne von. Prezrel si menu vystavené vo výklade a šúchal si ruky, pretože aj tak žiadne peniaze nemal. Vnútri sa práve jedna zákazníčka delila o piškótový zákusok so svojim malým psom. Keď otvorila dvere, aby vyšla von, zazvonil zvonček.

Félix sa otočil smerom k námestiu a jeho pozornosť upútalo čosi zvláštne. Na múriku okolo fontány stál malý mužíček. Ešte pred pár minútami tam nebol. K Félixovi bol obrátený chrbtom, hrbil sa nad vodou a v rukách zvieral čosi, čo vyzeralo ako dlhý rybársky prút. Vedľa neho bol položený fialový

klobúk obrátený naruby. Mužiček z rybárskeho prúta zvesil čosi malé a okrúhle.

Cink.

Félix pristúpil bližšie k fontáne, aby si ho lepšie obzrel. Klobúk bol plný medených mincí.

„To sú mince z fontány?“ spýtal sa Félix a jeho hlas znel obviňujúcejšie, ako pôvodne zamýšľal.

Rybára trhlo, až potom sa obrátil k Félixovi. Hlavu mal zakrytú kapucňou, ale Félix si aj tak všimol upravené fúzy. Spod kapucne mu vytrčali chumáče bielych fúzov a brady, ktoré pôsobili, akoby mal tvár ponorenú v obláčiku. Mužíkovo husté, striebrom popretkávané obočie bolo zdvihnuté, takže vrásky na čele mal ešte výraznejšie. Spod neho sa na Félixu pozerali dve naširoko otvorené, vylákané oči.

„Fé...“ začal mužiček a hneď sa stopol. „Ty ma vidíš?“

